

estetstvo in igračkanje z lepimi verzi. Zato ta zbirka tudi spada v preteklost že sedaj, ko je komaj izšla. Nima namreč kali večnoresničnih misli, ki jih rode le velika doživetja.

Miran Jarc.

Momčilo Milošević: Pred obnovom. Beograd. Izdanje K. Cvijanovića. 1919.

Ko sem prečital le posvetilo („posvečeno Borcima za Ujedinjenje“) sem se spet prepričal o resničnosti Wildeovega izreka, da velja za presojo vrednosti kake umetnine isto kar za cenitev vina: zadostuje le par požirkov, da ga spoznaš. In res: ko sem se mukoma preril skozi vse te rokodelsko gladko stesane verze, sem spoznal, da imam tu opraviti z rodoljubnimi in podobnimi popevčicami, kojih avtor si mogoče navsezadnje domišlja, da je velik poet. Rajši naj bi bil že ponosen na to, da nosi njegova zbirka imena vseh onih naših državnih krmarjev in narodnih klicarjev, ki jim je radodarni Milošević poklonil posamezne lirične proizvode.

Miran Jarc.

Dve mladinski zbirki. V novi, ne ravno okusno ilustrirani izdaji je izšla zbirka „Čika (= stric) Jova maloj Srbadiji“ (Beograd. Cvijanović 1920. Cena 2.50 din.) pesnika Jovanovića Zmaja. Knjižica vsebuje lep niz pristno otroških pesmic, kakršnih je pri nas težko najti. Zato je imel dr. A. Gradnik prav srečno misel, ko je vso to zbirko poslovenil. Izdala jo bo „Tiskovna zadruga“. Treba pa bo tudi poskrbeti za ilustracije.

Na tem mestu omenjam tudi „Djedine pjesme“ (Sarajevo 1919.) zelo plodovitega mladinskega pisatelja Josipa Milakovića, ki je izdal doslej že 17 zbirk. Pričujoča zbirka o malem vnuku Ivici je polna svežosti in detinjske ljubkosti, brez vsakih sentimentalnih vzdihov, ki ubijajo vsako resnično mladinsko poezijo.

Z. Z.

KRONIKA.

Opera: Slovenska opera je pričela svojo letošnjo sezono s slovensko operno noviteto. Prinesla je „Lepo Vido“ skladatelja Rista Savina. Ker je njiva naše operne produkcije še skoro popolnoma neizorana, je vsak nov pojav tem važnejši in tem bolj vreden skrbne gojitve. Slovenci imamo do sedaj tako malo opernih del, da je na eni roki zanje skoro preveč prstov in še tisto malo, kar je vzkliko, ni žalibog imelo v sebi nič ali pa vrlo malo življenjske moči. Takoj po prvem življenjskem vzkriku so padle v grob pozabljenja opere: „Urh grof celjski“, „Ipavčev kakor Parmov“, „Foersterjev“, „Gorenjski slavček“, Parmova „Stara pesem“ in „Ksenija“. Nič boljše se ni godilo Savinovi „Poslednji straži“ in njegovi „Lepi Vidi“ v prvi redakciji.

Savinova „Lepa Vida“ je namreč v svoji prvi redakciji prišla na oder že pred dobrimi desetimi leti. Bila je tačas v svojem bistvu ista kot danes, vendar znatno drobnejša. Današnja njena muzikalna postava je nasproti prejšnji silno košata.

Prvi vtis, ki ga dobi človek od sedanje „Lepe Vide“, je ta, da se je tekom teh let skladatelj kar se tiče tehnike stavka in instrumentacije zelo razvil. Enako se mi zdi, je zrastle v spretnosti, kako je treba dramatično snov podati v pri-